

صحیفه المهدی علیه السلام

[211] آنگاه پاداش پیامبر - که درود تو بر او و خاندانش باد - را مودت به آنان مقرر ساخته، و در کتابت فرمودی: " بگو ای پیامبر که بر رسالت خود پاداشی جز مودت در حق نزدیکانم از شما نمی خواهم "، و فرمودی: " آنچه بعنوان مزد رسالت از شما خواستم بسود خود شماست "، و فرمودی: " من از شما مزدی نمی خواهم مگر اینکه کسی بخواهد بسوی پروردگارش راهی در پیش گیرد "، پس آنان [خاندان پیامبر] راه بسوی تو و وسیله رسیدن به خشنودی تو بودند. چون [روزگار رسالت پیامبر و] دوران عمرش سپری گشت ولی خودش علی بن ابی طالب - که درود تو بر ایشان و خاندانشان باد - را برای هدایتگری قرارداد، چرا که او هشدار دهنده بود و برای هر قوم هدایتگری می باشد، پس در حالیکه انبوه جمعیت در پیشاپیش او بودند چنین گفت: هر کسی را من مولی هستم علی مولای اوست، بارالها دوست بدار هرکه از او پیروی کند، و دشمن دار هرکه را با او به ستیز برخیزد، و پیروزمند گردان هر که یاریش کند، و خوارنما هر که خوارش نماید. و فرمود: هر کسی که من پیامبر او هستم علی امیر او می باشد، و فرمود: من و علی از يك درخت هستیم و سائر مردم از درختهای گوناگون. و او را نسبت به خود همانند منزلت هارون به موسی قرارداد و فرمود: تو نسبت بمن در منزلت ورتبه هارون نسبت به موسی هستی مگر اینکه پیامبری پس از من نیست، و دخترش بزرگ زنان جهانیان را به او تزویج کرد، و آنچه از مسجدش برایش حلال بود را برای او حلال کرد، و تمام در بها [که بمسجد باز می شد] را جز درب [منزل] او را بست، آنگاه علم و حکمتش را در او بودیعت سپرد و فرمود: من شهر علم هستم و علی درب آنست، هر که حکمت می خواهد باید که از آن درب داخل شود، و با او فرمود:
